

Muisto Mikkelin kansalaisopistosta

Lintukurssilla

Olin tekemässä suursiivousta jouluksi, kun löysin nipun linnuista kertovia muistiinpanojani. Muistin heti, mihin nämä paperit liittyivät: vuosia sitten olleeseen Mikkelin kansalaisopiston lintukurssiin, josta sai alkunsa yksi parhaimmista harrastuksistani. Jäin hetkeksi muistelemaan mieluisan harrastukseni alkua.

Vanhempieni luona käydessäni selailin Mikkelin kansalaisopiston kurssiesitettä nähdäkseni, millaisia mielenkiintoisia kurseja olisi tarjolla. Lapsesta lähtien olen osallistunut vuosittain mitä erilaisimmille kotipaikkakuntani kansalaisopiston kursseille pianonsoitosta avomerilaivurikurssiin ja sukututkimuksesta ikonimaalaukseen, mutta naapurikaupungin kansalaisopiston kursseilla en ollut koskaan käynyt. Kurssiesitteessä yksi kurssi herätti heti huomioni, kurssi oli kuin minulle tehty. Kurssilla oppisi tunnistamaan lintuja, ja mitään esitietoja ei tarvinnut olla. Metsissä retkeillessäni olin monesti miettinyt, että olisipa hienoa tuntea lintuja paremmin.

Nopeasti laskemalla totesin, että jos lähtisin autolla heti töiden jälkeen ajamaan kohti Mikkeliä ja söisin iltaruuan ajomatkan aikana, ehtisin juuri kurssin alkuun. Ja jos vielä puolimatassa asuva siskonikin innostuisi lähtemään kurssille, niin loppumatkakin taituisi mukavammin. Soitin samantien siskolleni, joka oli yhtä innoissaan kurssista kuin minäkin. Ilmoittauduimme kurssille heti, kun ilmoittautuminen oli mahdollista, jotta varmasti pääsimme kurssille. Etsin Mikkelin kartasta kurssipaikan, joka näytti olevan todella helposti löydettävissä.

Niinpä sitten viikoittain ajelimme siskoni kanssa Mikkeliin opiskelemaan lintuja. Aivan kurssipaikan vieressä oli parkkipaikka, jossa aina oli vapaita parkkipaikkoja. Tämäkin oli todellista luksusta suuremmassa kaupungissa asuvalle.

Kurssilla opin paljon linnuista, mutta samalla huomasin, kuinka paljon on vielä tulevaisuudessakin opittavaa. Lintujen äänten oppimisessa en kokenut olevani kovinkaan lahjakas, lintujen kuvat jäivät huomattavasti paremmin mieleeni. Opettaja lohdutti meitä kurssilaisia, että jos oppii tunnistamaan kolme Suomen yleisintä lintulajia, peipon, pajulinnun ja punarinnan, niin silloin tunnistaa jo linnuista suuren osan. Kurssista jäi todella hyvät muistot, opettaja oli taitava ja kurssilaiset mukavia. Kaikkia meitä yhdisti kiinnostus lintuihin.

Kurssin kohokohta oli toukokuinen linturetki. Olin ajanut samojen laajojen peltojen ohi lukuisia kertoja tietämättä, millainen todellinen lintujen aarreaitta paikka oli. Linturetkellä näin elämäni ensimmäistä kertaa mustakurkku-uikun ja tundrahanhen, joita en ennen kurssia tiennyt edes olevan olemassa. Opettaja ja lintuharrastuksessa jo pidemmälle ehtineet kurssilaiset auttoivat mielellään lintujen tunnistamisessa meitä vasta-alkajia.

Lintukurssin jälkeen kiikarit ovat kulkeneet jatkuvasti mukani, jos liikun alueilla, joissa on pieninkään mahdollisuus nähdä lintuja. On ollut hienoa huomata, kuinka tässäkin harrastuksessa olen vuosien varrella kehittänyt, vaikka opittavaa edelleenkin riittää. Linnuista on tullut myös koko lähisukuni harrastus. Sisarukseni ja vanhempani ilmoittavat minulle omista lintuhavainnoistaan ja vinkkaavat linnuista, joista tietävät minun olevan kiinnostunut. Siskon kanssa teemme edelleen yhdessä linturetkiä ja tavoitteenamme on tunnistaa 100 lintua vuoden aikana. Ehkäpä tänä vuonna vihdoinkin tämä tavoite toteutuu, ainakin alkuvuosi on ollut lupaava.

Katjuska